

Kate Storey

De bibliotheek vol herinneringen

Vertaald door Maya Denneman en Denise Kock

LUITINGH-SIJTHOFF

First published in Great Britain by HarperCollins *Publishers* under the title
THE MEMORY LIBRARY

© 2023 Kate Storey

All rights reserved

Kate Storey asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

© 2024 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam,

translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *The Memory Library*

Vertaling Maya Denneman en Denise Kock

Omslagontwerp Bruggn Design

Omslagbeeld Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4901 4

ISBN 978 90 210 4902 1 (e-book)

ISBN 978 90 210 4952 6 (luisterboek)

NUR 302

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor
Zoe en Vicky
X

Proloog

Sally

34 jaar geleden

Sally was geschokt dat ze, ondanks haar jarenlange ervaring met het voorlezen aan kinderen, haar stem niet kon laten stoppen met trillen. Het begon toen ze bij de woorden ‘Een vrouw in een eenzaam huis’ in Jo’s gedicht aanbelandde, aan het einde van *Onder moeders vleugels*. De zin leek haar zo nauwkeurig te beschrijven dat ze de controle over haar stembanden verloor.

Ze was haar dochter een verhaaltje voor het slapengaan aan het voorlezen, dus ze forceerde een kuchje om de emotie in haar stem te verbergen. Sally schoof dichterbij Ella toe op het eenpersoonsbed en gaf haar dunne been een kneepje door het dekbed. Ze sloeg de veelvuldig gelezen pagina om, hield het boek schuin zodat het licht van het bedlampje erop scheen en las verder: “Wees de liefde waard en ze zal komen”.

Ze was even stil en slikte moeizaam. Ella keek op en in haar donkere ogen weerspiegelde de fonkelende sprookjesverlichting die rond de bedspijl achter hen was gewikkeld.

Sally forceerde een glimlach. ‘Jij, mijn schat, jij verdient liefde. Alle liefde van de wereld.’

‘Jij ook, mama,’ zei Ella. ‘En papa.’

Het laatste deel van de uitspraak van haar dochter was te voorstellen. In Ella’s kleine wereld was er geen mama zonder papa. Sally was om eerlijk te zijn al opgelucht dat ze überhaupt werd vermeld. Ella was al een papa’s-kindje geweest vanaf het moment dat ze een voorkeur kon uitspreken, en Sally probeerde het niet erg te vinden. Ze was eigenlijk blij dat Ella’s band met Neil nog steeds even sterk was. Hij kon niets verkeerd doen in de ogen van hun dochter, zelfs al had hij het eerder die middag te druk gehad

om haar verjaardagsfeestje in het zwembad in de Arches bij te wonen. Ella's toewijding deed vermoeden dat ze zich niet bewust was van de steeds frequentere ruzies en de minachtende manier waarop haar vader tegen haar moeder sprak. Of het kon haar niet schelen. Maar dat was te onaangenaam om aan te denken.

Ze zou er zich op haar jonge leeftijd ook niet bewust van moeten zijn. Acht zijn was een magische tijd in het leven, vond Sally. Ze hield ervan om les te geven aan kinderen van deze leeftijd, omdat ze dan midden in een heerlijk speels en tegelijkertijd serieus leven zaten. Ze waren voor Sally net vlinders die uit hun pop kwamen en ze vond het een voorrecht om onderdeel te zijn van dat proces.

‘Ik vind Jo's gedicht mooi,’ zei Ella.

Ze reikte naar het exemplaar van *Onder moeders vleugels*, dat Sally's eigen moeder haar dertig jaar geleden had gegeven, en begon voor te lezen met een stem die oneindig veel lager was dan haar kinderstem van vorig jaar. Ze las het gedicht in een hakkelend ritme voor, terwijl ze onbekende woorden probeerde uit te spreken. Met haar afgebeten vingernagel wees ze naar ‘klaagzang’ en vervolgens naar ‘onsterfelijk’, wachtend tot Sally ze uitsprak en de betekenis uitlegde, alvorens ze verder las.

Sally keek de steeds donker wordende kamer rond, terwijl Ella de laatste pagina's van het boek las. Haar blik viel op de kledingkast en de commode met roze handgrepen, en daarna op het dekbedovertrek met het patroon van kleurrijke Russische poppen. Hoelang zou het duren tot Ella een volwassener slaapkamer wilde, met posters van popsterren waar Sally nog nooit van had gehoord?

Ella's stem werd luider toen ze voorlas: “O, meisjes van me, hoelang jullie ook mogen leven, ik kan jullie nooit een groter geluk wensen dan dit!”

Sally voelde het sentiment van die bekende laatste regel tot in haar vezels. Ze trok Ella naar zich toe en gaf haar kusjes op haar hoofd. ‘Vond je het mooi?’ vroeg ze, terwijl ze zich terugtrok en naar haar gezicht keek.

‘Ik vond het prachtig!’ gilte Ella. ‘Ik wil net als Jo zijn als ik later groot ben!’

Sally's hart werd vervuld met emotie. Ze reikte onder het bed en haalde een nieuw exemplaar van *Onder moeders vleugels* tevoorschijn. Plechtig overhandigde ze Ella het boek met de illustratie van Meg, Jo, Beth en Amy op de omslag. 'Dit is jouw speciale exemplaar om voor altijd te bewaren.'

Ella's ogen werden groot. 'Dank je wel, mama.' Langzaam opende ze de kaft.

Sally hield haar adem in. Het was vandaag acht jaar geleden dat ze de traditie was gestart om haar dochter op haar verjaardag een boek met een persoonlijke boodschap te geven, maar de eerste vier jaar had het voor Ella geen enkele betekenis gehad. Sally's keel snoerde dicht van tranen nu ze zag hoe Ella het boek met eerbied opende en reikhalzend uitkeek naar de boodschap. Ze observeerde het gezicht van haar dochttertje toen ze las wat ze zorgvuldig op de binnenpagina had geschreven.

Even later draaide Ella zich om en sloeg haar armen om Sally's nek. Ondanks het feit dat ze in bad was geweest, roken haar haren nog steeds naar chloor van het zwembad. Sally dacht terug aan de blijdschap op het gezicht van haar dochter toen zij en haar vriendinnen elkaars handen vasthielden, gilden en in het zwembad sprongen, spetterend en giechelend van plezier. Ze bewaarde het in het album met speciale herinneringen in haar hoofd en vroeg zich af hoe Neil zijn werk, of wat dan ook, kon verkiezen boven deze dag met zijn enige kind spenderen.

Met haar armen nog steeds om haar kleine meisje heen hoorde Sally de voordeur dichtslaan en luisterde ze naar de wegstervende voetstappen van haar man op de stoep van Circus Street beneden. Haar lichaam spande zich aan en ze vreesde dat Ella zou vragen waar papa naartoe ging. Sally wist het niet. Maar ze kon het wel raden.

Opgelucht toen de vraag uitbleef, duwde ze haar gezicht dieper in Ella's haar en fluisterde: 'Gefeliciteerd, Ella. Gefeliciteerd, mijn mooie meisje.' Al die tijd vroeg ze zich af wat ze moest doen om haar kleine gezin bij elkaar te houden, maar ze was vastbesloten om haar dochter haar tranen niet te laten zien.

1

Ella
Heden

Ella schrok toen het trillen van haar telefoon door de open keuken galmde. Ze had net haar eerste kopje koffie van de dag ingeschonken. Als zij koningin van de wereld was, werden er geen apparaten geactiveerd totdat er honderd milligram cafeïne in haar bloedbaan was opgenomen. Ze speelde het ‘als ik koningin van de wereld was’-spel vaak in haar hoofd. Het had geen zin, want de telefoon bleef maar zoemen.

Glenda’s naam stond op het scherm en dat gaf haar een ongemakkelijk gevoel. Ze deed het rekensommetje in haar hoofd; het was zeven uur ’s ochtends hier in Sydney, dus dan was het tien uur ’s avonds in Londen.

Waarom zou de buurvrouw van haar moeder op dit tijdstip bellen? Ella pakte de telefoon van de lader en nam op.

‘Hoi, Glenda.’

‘Ella.’ Glenda’s stem klonk blikkerig en nog snijdender dan ze zich herinnerde. ‘Ik hoop dat het goed met je gaat?’

Ella had een vroege vergadering en geen tijd voor koetjes en kalfjes. ‘Ja, Glenda. Luister,’ zei ze, terwijl ze een slok koffie nam en goedemorgen zwaaide naar Charlie, die in slechts een T-shirt en boxershorts de wenteltrap af liep. Waarom kon haar man geen broek aantrekken voordat hij naar beneden kwam, zoals fatsoenlijke mensen deden? Hun open leefruimte was grotendeels omgeven door glazen ramen en ze wist zeker dat willekeurige bezorgers geen behoefte hadden aan het zien van de overduidelijke omtrekken van Charlies intieme delen. ‘Kan ik je een andere keer terugbellen? Ik heb een vergadering...’

‘Het is je moeder,’ onderbrak Glenda haar. ‘Ze is hard gevallen.’

Ella zette het kopje neer. ‘Gevallen?’

Haar moeder was pas tweeënzeventig. Ze leek fit en gezond toen Ella haar de laatste keer via FaceTime sprak. Wanneer was dat? Vorige week? De week daarvoor? Ze leek absoluut geen oud vrouwtje. Ze fietste nog steeds overal heen. De fiets. Dat moest het zijn. Ella wist wel dat fietsen in Londen een verschrikkelijk idee was. Dat had ze haar moeder al vaak genoeg verteld.

‘Is alles goed met haar? Is ze van die verdomde fiets gevallen?’

Charlie kwam met gefronste wenkbrauwen naast haar staan.

‘Nee, ik heb haar al een tijdje niet meer op de fiets gezien. Ik kom net bij het ziekenhuis vandaan.’

Charlie stond te dicht bij haar en zijn ogen waren samengeknepen alsof hij antwoorden wilde, terwijl ze zelf ook geen idee had wat er in godsnaam aan de hand was. Ella keerde hem de rug toe en liep naar het kamerhoge raam. Ze hield haar telefoon tegen haar oor en keek uit over de vallei.

‘Wat is er gebeurd? Hoe is het met haar?’

Ze voelde Charlie achter zich heen en weer schuifelen. Geërgerd zette ze het gesprek op luidspreker en hield de telefoon plat.

‘Ze wordt geopereerd.’ Glenda’s stem bulderde de kamer in.

‘Geopereerd?’ Ella’s mond werd droog. Ze voelde Charlies hand op haar schouder en voor het eerst in lange tijd wilde ze hem niet van zich afschudden. ‘Waarvoor?’

‘Ze heeft haar rechterpols gebroken. Of was het een scheur? Is er een verschil? Hoe dan ook, ze zijn een pin aan het plaatsen... of zoiets... Ik kan me niet helemaal herinneren wat de dokter zei. Iets over een gecompliceerde...’

‘Is ze in orde?’

‘Nou, nee, lieverd. Ze heeft haar pols gebroken en twee vingers van haar andere hand.’ Glenda klonk geërgerd. ‘Ze was erg overstuur. Het was zorgwekkend om haar zo kwetsbaar te zien.’

Ella proefde bittere koffie achter in haar mond. ‘Kwetsbaar’ was geen woord dat ze ooit zou gebruiken om haar moeder te beschrijven. Maar Glenda kende Sally net zo goed als zichzelf, waarschijnlijk beter, dus het moest wel kloppen.

‘Sorry, natuurlijk. Oké.’ De gedachte aan haar moeder op een tafel in een operatiekamer maakte haar licht in haar hoofd. Ze waren misschien niet close, maar ze dacht niet graag aan haar moeder in haar eentje en met pijn. ‘Zijn het alleen haar handen? Heeft ze nog iets anders verwond?’

‘Ze heeft wat blauwe plekken op haar gezicht. Het is een wonder dat alleen haar handen zijn gebroken,’ zei Glenda. ‘En de toestand van het huis! Dat gaat nog wat regelwerk worden.’

‘Wat is er gebeurd?’ Ella’s gedachten gingen terug naar haar ouderlijk huis. Ze zag het mooie georgiaanse gebouw voor zich, dat al in verval was toen ze er jaren geleden voor het laatst was geweest. Schuldgevoelens dreigden haar in hun greep te krijgen, maar ze vocht ertegen. Het was niet haar schuld dat het niet meer als haar thuis voelde.

‘Ze heeft de badkraan open laten staan.’

Ella sloeg haar ogen op naar het plafond en wierp vervolgens een blik op Charlie, wiens gezicht ongewoon ernstig stond.

‘Ik heb begrepen dat ze de badkamer in rende zodra ze zich realiseerde dat het bad overstroomde. Ze gleed uit over de tegels en probeerde de val met haar handen te breken.’

Ella sloeg haar hand voor haar mond. Ze zag het tafereel al voor zich: het water dat over de bovenkant van het klassieke ligbad op de zwart-witte tegels gutste, haar tengere moeder die naar binnen rende, over het water glibberde en met haar armen uitgestrekt naar voren duikelde. Het gekraak van botten.

Charlie nam de telefoon van haar over en hield de luidspreker bij zijn mond. ‘Hoi, Glenda. Charlie hier. Ella is uiteraard een beetje overstuurd, dus kunt u mij meer vertellen?’

‘Hallo, Charlie.’ Glenda’s stem leek te smelten. Dat gebeurde vaak, voornamelijk bij oudere vrouwen, die Charlie onweerstaanbaar vonden. Zijn stem alleen al leek het gewenste effect te hebben. Hij was het type man dat oogcontact maakte en echt luisterde als vrouwen iets zeiden. Een zeldzaam soort, vooral in Sydney. Als Ella nu naar hem keek, vroeg ze zich af wanneer ze was gestopt met het waarderen van dat soort aandacht. Zijn gewoonte om over alles

te praten voelde nu gewoon inefficiënt. Er zat niet genoeg tijd in een dag om maar gewoon in je onderbroek te zitten en te kletsen. In ieder geval niet in háár dag. Ze voelde de minuten wegtikken.

‘Heeft ze haar hoofd gestoten of zo?’ vroeg Charlie.

‘Ze moet ergens met haar gezicht tegenaan zijn gekomen toen ze viel, maar de dokters leken niet zo bezorgd over de blauwe plekken op haar wang. Ze hebben een hersenschudding uitgesloten. Je moeder is uitgebreid onderzocht met röntgenfoto’s en zo. Ze heeft een soort infectie, maar daar krijgt ze antibiotica voor. Haar beide handen zijn verwond, dus ze zal er wel een tijdje mee aantobben.’

Ella zag waar dit heen ging en nam de telefoon weer van Charlie over. ‘Ik kan je niet vertellen hoezeer ik waardeer wat je allemaal voor haar doet, Glenda. Het betekent alles voor me dat jij voor haar zorgt.’

‘Ach, je weet dat ik doe wat ik kan.’ Er viel een stilte en Ella sloot haar ogen. Ze kon al raden wat er komen ging.

‘Maar over een paar dagen is het mei.’

Charlie haalde niet-begrijpend zijn schouders op, maar Ella wist precies wat Glenda bedoelde. Ze was toen Ella klein was ook al haar buurvrouw geweest en ze herinnerde zich dat ze Glenda en haar man uitzwaaide als ze in de taxi stapten voor hun jaarlijkse maandje weg naar Antibes.

‘Wanneer vlieg je?’

‘Over twee dagen. Het spijt me, Ella, maar het huis in Frankrijk is klaar. Er gaan vrienden mee. Ik kan niet...’

‘Natuurlijk,’ zei Ella. ‘Natuurlijk.’ Ze trok een beschaamd gezicht. ‘Ik neem aan dat er niemand anders...?’

‘Er wonen nu studenten aan haar andere kant,’ zei Glenda. ‘Dus daar zul je niet veel aan hebben, hoewel ze best aardig lijken. Een van de meisjes is Amerikaans en haar familie moet ongelooflijk rijk zijn. Ze hebben het huis voor haar gekocht, zodat ze daar met haar vriendinnen kan wonen terwijl ze aan de universiteit studeert. Stel je voor.’

Ella probeerde het zich voor te stellen, maar slaagde er niet in. De huizen in Circus Street moesten tegenwoordig abnormaal

duur zijn. Ze wist dat het voor haar ouders eind jaren zeventig een behoorlijke uitdaging was geweest om daar een huis te kopen, ondanks het feit dat ze allebei werkten en haar vader partner werd bij het advocatenkantoor waar hij werkte.

‘En, ik weet het niet... je moeder lijkt de laatste tijd meer op zichzelf te zijn.’

Dat klonk helemaal niet als haar moeder. Ella's blijvendste herinneringen waren die aan haar moeder die zich voorbereidde op een commissievergadering in de bibliotheek, of aan de uitstapjes die ze maakte naar haar favoriete kraampjes op de markt. Dat was een van de redenen dat ze zich niet zo schuldig voelde over het feit dat ze aan de andere kant van de wereld woonde. Haar moeder zou nooit eenzaam zijn zonder haar. Ze had het veel te druk.

‘Ze heeft je nodig, Ella.’

Ze staaarde door het raam naar de blauwe lucht. Nu mei naderde was het niet langer vanzelfsprekend dat het altijd warm was. Binnenkort moest ze eraan denken om haar jas mee te nemen naar het werk, en voor ze het wist zou ze in het donker vertrekken en na zonsondergang thuiskomen. Als Willow al sliep.

Ze dacht aan Londen in de lente en de tot bloei komende bomen in de besloten tuin midden in Gloucester Circus. Ze dacht aan haar moeder alleen in een ziekenhuisbed. ‘Ligt ze in het ziekenhuis van Lewisham? Kun je de gegevens doorgeven?’

Charlie opende een lade, haalde er pen en papier uit en legde die op het aanrecht. Ella legde de telefoon ernaast en schreef met trillende hand het nummer van de afdeling op het papier.

‘Dank je wel, Glenda,’ zei ze. ‘Ik laat je weten wat mijn plannen zijn als we dit besproken hebben. Zorg goed voor jezelf. Nogmaals bedankt.’

Ella beëindigde het gesprek en blies haar ingehouden adem uit. Ze keek op naar Charlie en voelde dat hij haar wilde omhelzen, dus liep ze naar de kast achter de trap en haalde haar handtas van het haakje. Hij had misschien tijd voor lange omhelzingen, maar zij niet. Als zij koningin van de wereld was, dan zou iedereen een graadmeter op zijn voorhoofd hebben. Een stoplichtsysteem dat

groen kleurt als je openstaat voor knuffels, oranje voor een vlugge omhelzing en rood voor laat-me-verdomme-met-rust. Ze stond al op rood en nu had ze nóg iets om over te stressen.

‘Na mijn vergadering zal ik de zorgmogelijkheden bekijken. We kunnen het er vanavond over hebben.’

‘Kan je werk niet wachten tot je tijd hebt gehad om na te denken over wat er moet gebeuren?’ vroeg Charlie.

‘Ik heb een vergadering.’ Ze wist niet waarom de drang om het huis uit te gaan zo sterk was. Ze wist dat ze de vergadering moest afzeggen, het ziekenhuis moest bellen en een vlucht naar Londen moest boeken. Dat was het juiste om te doen. Het plichtsgetrouwe. Maar mensen deden niet altijd wat juist was en haar moeder zou dat beter moeten begrijpen dan wie dan ook.

‘En zorgmogelijkheden, wat bedoel je daar in hemelsnaam mee? Ze is geen fragiel oud vrouwtje dat te zwak is om zich te redden. Ze heeft een ongeluk gehad. Het is maar van korte duur. Ze heeft je nu nodig.’ Charlies stem was zacht en dat maakte het alleen maar erger.

‘Wat moet ik dan doen? Alles laten vallen en naar Londen gaan?’ Charlie schonk een kopje koffie voor zichzelf in. ‘Eerlijk, Ella? Ja.’

Typisch Charlie om te denken dat het zo eenvoudig was. Hij kon makkelijk op elk moment terug naar Engeland gaan. Het enige wat hij nu deed was zorgen voor Willow en het huis. De zwembaden die hij onderhield werden binnenkort afgedekt voor de winter. De druk en verantwoordelijkheid om een dak boven hun hoofd te houden rustte op haar schouders. ‘Zo makkelijk is dat niet.’

Hij zat op een kruk aan het keukeneiland en zag er zo ontspannen uit dat Ella hem omver wilde duwen. ‘Nee?’

Met haar handtasriem zo stevig vast dat het leer in haar handpalm sneed, zette ze een stap richting de deur. ‘Kun je het ziekenhuis bellen om te vragen hoe het gaat? Ik moet verder.’

‘Je moet...’

Ze draaide zich om. ‘Ik heb een vergadering, Charlie.’ Ze wilde niet denken aan Londen, haar moeder of waarom ze al die jaren geleden was vertrokken. Het was makkelijker om aan werk te

denken. Dat was ongecompliceerd. Als ze een probleem op het werk had, kon ze het oplossen. De rest van het leven was zoveel ingewikkelder... en pijnlijker.

‘Neem een maand vrij. Ga naar Londen.’

Ze spreidde haar armen. ‘Ja, Charlie. Waarom ook niet? Waarom neem ik niet gewoon een maand vrij van mijn werk en vlieg ik weg van al mijn verantwoordelijkheden? En niet te vergeten onze achtjarige dochter. Een hele maand! Wat houdt me in vredesnaam tegen?’

Er was niets wat haar tegenhield. Dat wist ze en hij ook. Na twintig jaar dienstverband kwam ze, net als iedereen in haar bedrijf, in aanmerking voor een maand betaald verlof. Het probleem was echter dat ze geen maand vrij wilde nemen. Ze moest doorgaan en haar leven vullen met werk en afleiding, anders zou ze alles wat in de donkere hoeken van haar achterhoofd leefde onder ogen moeten zien.

‘Wat houdt je tegen?’ Ze schrok van de kilte in zijn stem. ‘Je weet dat het met Willow wel goed komt. Je ziet haar normaal gesproken toch niet doordeweeks.’

Dat stak. Niet alleen zijn toon, maar ook omdat ze wist dat het waar was.

‘Maar mensen rekenen op me. Ik kan de partners niet teleurstellen,’ zei ze met minder overtuiging.

‘En je moeder wél?’

Dat voelde als een klap in haar gezicht. ‘Zij is degene die mij in de steek heeft gelaten,’ antwoordde ze. ‘Dat weet je.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik weet hoeveel pijn het je heeft gedaan, maar misschien is het tijd om het achter je te laten. Of om dat in ieder geval te proberen?’

‘Fijn om te weten dat het je gelukkig zou maken als ik zo lang op een ander continent ben.’ Ze wilde hem kwetsen. Hij kon onmogelijk begrijpen hoezeer het verraad van haar moeder haar had geraakt. Als hij dat wel deed, zou hij dit niet zo moeilijk maken.

‘Gelukkig?’ zei hij. ‘Het zou me niet gelukkig maken.’ Hij keek verslagen. ‘Maar wat heeft het voor zin om hier te blijven als je

moeder je nodig heeft?’ Hij zuchtte en keek haar met droevige ogen aan. ‘Want ik denk dat we allebei weten dat dit je niet meer gelukkig maakt.’ Hij gebaarde naar de kamer, maar Ella wist dat hij meer bedoelde dan dat. Hij bedoelde hun leven. Hij bedoelde zichzelf. ‘Ik weet dat je er niet over wilt praten, maar het kan geen kwaad om wat tijd te hebben om na te denken over wat je wilt. Wat je kan helpen om weer wat geluk te vinden. Misschien kun je uitzoeken wat deze afstand tussen jou en je moeder heeft veroorzaakt. Ik weet het niet... Het voelt alsof er zoveel onopgelost is en het vreet aan je. Dit is misschien de kans om...’

‘Zo makkelijk is het niet.’ Dacht hij dat ze gewoon naar huis kon gaan, het uit kon praten met haar moeder en dat ze nog lang en gelukkig zouden leven? Dit was geen sprookje, dit was het echte leven.

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Sommige dingen zijn niet makkelijk, Ella. Dat betekent niet dat je ze niet onder ogen hoeft te zien. Misschien moet je niet langer overal van wegrennen.’

Ze sloot haar ogen en visualiseerde haar kantoor, gevuld met nette dossiers en geordende bureaus. Daar hoefde ze geen moeilijke gesprekken te voeren. Op haar werk was er een systeem en processen die gevolgd werden. Het was geordend. Het was veilig.

Charlie ging verder: ‘Als je het mij vraagt is het simpel. Je kunt een maand betaald verlof nemen. Je kunt doen wat juist is voor je moeder en... nou ja, we kunnen over de andere dingen praten als je daar klaar voor bent.’

De andere dingen. Ella huiverde. Ze wist dat die andere dingen ooit besproken moesten worden, maar dat had ze uitgesteld, zoals ze met alles deed.

‘Ik weet het niet.’ Maar dat was weer een leugen. Ze wist het wel. Charlie had overal gelijk in. Er waren veel redenen om terug te gaan naar Engeland en geen daarvan was goed.

2

Ella
Heden

Ella's maag draaide zich om toen de taxi rechtsaf de straat insloeg waar ze was opgegroeid. Ze was steeds nerveuzer geworden sinds de auto de M25 had verlaten. Nu ze het uithangbord van Cheeseboard kon zien, de winkel op de hoek met het bizarre egellogo, boven het straatnaambord van Circus Street, SE10, werd haar miselijkheid alleen maar erger. De auto reed langzaam en passeerde de vishandel van Ellis en Jones en het bakstenen buurthuis aan de rechterkant. Uiteindelijk kwam hij aan de linkerkant van de straat voor haar ouderlijk huis tot stilstand.

Het witte onderste gedeelte van het gebouw, dat schuilging achter de zwarte balustrades, viel nog steeds op in de korte rij huizen. Het schreeuwde 'ik ben speciaal' naar iedereen die er toevallig langsliep. De rest van het herenhuis bestond uit stijlvol metselwerk, dat begon bij de vensterbanken van de schuiframen op de tweede verdieping. Ella had altijd gedacht dat haar huis er vorstelijk uitzag, als het soort huis waar Sherlock Holmes woonde. Ze bracht haar vrienden hier trots naartoe toen ze jonger was, maar schaamde zich later toen kinderen van de middelbare school op de stoep stil bleven staan, naar de glanzende zwarte deur, de leeuwvormige deurklopper en het halfronde bovenlicht boven de deuropening keken en dingen zeiden als: 'Jezus, ik wist niet dat je miljonair was.'

Daarna anticepeerde ze op de reacties van mensen en ze verwachtte zelfs dat de taxichauffeur, die op dat moment haar enorme koffer uit de kofferbak tilde, een grotere fooi verwachtte nu hij haar bestemming had gezien.

'Mooi huis,' zei hij, terwijl hij de koffer naar het begin van de

drie treden rolde die naar de voordeur leidden. ‘Wil je dat ik hem naar binnen draag?’

‘Nee, het is goed zo, dank je,’ Ze overhandigde hem een briefje van tien pond. De munteenheid voelde vreemd aan, ondanks het feit dat het de valuta was die ze de eerste eenentwintig jaar van haar leven had gebruikt.

Ella keek naar het huis tot de auto omkeerde en weer in de richting van Gloucester Circus verdween. Ze kon zien wat haar vrienden van school zagen. Het huis was indrukwekkend; van de sierlijke balustrades aan weerszijden van het trapje tot de hoge ramen, die perfect symmetrisch waren in het metselwerk boven het witte gedeelte.

Maar hoe mooi het ook was, ze wilde niet naar binnen.

Ella dwong haar voeten het trapje op te lopen. Het was maar een maand, dat overleefde ze wel. Ze zou haar plicht aan haar moeder vervullen en dan kon ze terug naar haar werk en haar gezin. Ze rangschikte dat opnieuw in haar hoofd: haar gezin en haar werk.

Ella liet haar adem ontsnappen toen ze de deur naar de hal opende. Hij zag er hetzelfde uit als altijd, alleen verouderd. De tegelvloer had krassen en de witte boog die naar de trap leidde kon wel een lijke verf gebruiken. Toch waren de walnoothouten trapleuningen en de beige loper die naar de eerste verdieping en naar de keuken in de kelder liepen, nog steeds indrukwekkend.

Ze rolde de koffer over de tegels en sloot de deur achter zich. Ze ademde in en rook de muffe geur in de stille lucht.

Ella zette een paar stappen verder naar binnen en zag een vaas met verwelkte rode tulpen. De bloemknoppen hingen en de bloemblaadjes lagen verspreid over de donkerhouten tafel in de hal. In de bodem van de glazen vaas stond een centimeter vuil water. Daar moest de geur vandaan komen. De stank werd echter erger toen ze verder de hal in liep en was veel doordringender dan een enkele vaas met verwelkte bloemen kon veroorzaken.

Ella liep linksaf de zitkamer in en de vertrouwde aanblik van de gebloemde driedelige zithoek deed haar stilstaan. Dat was de bank waar ze haar hele jeugd op had gezeten om te lezen, terwijl

haar moeder met een eigen boek in de bijpassende fauteuil aan de andere kant van de kamer zat, tegenover de deuropening. Het was bijna alsof ze een boek in haar handen kon voelen en een jongere versie van zichzelf zag, haar benen onder zich getrokken, terwijl ze verzonken was in een andere wereld tussen de bladzijden. Ze had een vreemd verlangen naar het gevoel om volledig in de ban te zijn van een boek. In Australië had ze geen enkele roman meer gelezen. Ze vertelde zichzelf dat ze daar geen tijd voor had.

Ella besloot om de gedachte geen ruimte te geven en stapte de kamer in. Het bloemenpatroon op de stof van de bank zag er nog hetzelfde uit, maar het kussen op de stoel waar haar moeder altijd zat was in het midden ingezakt. De stof op de armleuningen was versleten, alsof er tientallen jaren door rusteloze vingers over was gewreven. De bloemen hadden hun contouren verloren en waren nu niet meer te onderscheiden vormen in vaal oranje, blauw en roze. Naast de stoel lag een stapel boeken. Ella pakte het bovenste boek van de stapel: *Mijn zusje, de seriemoordenaar*. Niet het gebruikelijke leesmateriaal van haar moeder. Ze sloeg de kaft om en zag dat het een bibliotheekboek was. Het had nog steeds een boeketiket met datumstempels, maar er was al een tijdje geen nieuwe datum toegevoegd. Ella wist niet zeker of dat systeem nog steeds werd gebruikt door bibliotheken in het Verenigd Koninkrijk, of waar dan ook ter wereld.

Ze legde het boek terug op de stapel en keek de rest van de kamer rond. Het zag er armoedig uit. Het magnoliakleurige schilderwerk was beschadigd. Ze was aan het nagaan wat er opgeknapt moest worden toen haar ogen het plafond bereikten en zich verwijdden op het moment dat ze de donkere, ongelijkmatige vlek zag die uit de sierlijke kroonlijst in de verste hoek kwam en naar de plafondrozet in het midden kroop. Haar hart sloeg een slag over. Haar moeders badkamer bevond zich op de tweede verdieping. Het moest een behoorlijke overstroming zijn geweest als het water tot twee verdiepingen lager was doorgedrongen.

Ella snelde de kamer uit, rende de trap op naar de eerste verdieping en keek de slaapkamers in. Tot haar opluchting zagen ze

er allemaal versleten, maar onbeschadigd uit.

Ze koos ervoor om niet in haar oude slaapkamer te blijven hangen, stak de overloop over naar de opslagkamer en duwde de deurklink naar beneden. De deur ging niet open. ‘O, in hemelsnaam!’ gromde ze naar de deur. Er zat geen sleutel in het slot. De kamer lag direct boven de zitkamer, dus de watervlek op het plafond moest hierdoorheen zijn gekomen.

De muffe geur was nu nog erger. Ella duwde de deurklink naar beneden en drukte met haar schouder tegen het hout, maar de deur gaf niet mee. Haar vader had sloten op de binnendeuren laten zetten na een reeks inbraken in de buurt. ‘Als iemand binnendringt,’ had hij gezegd, ‘dan ga ik het ze zo moeilijk mogelijk maken. Dat zal die dieven leren.’

Ondanks zijn aanvankelijke waakzaamheid hadden ze de gewoonte om alle deuren op slot te doen al snel afgeleerd. Alleen als ze op vakantie gingen liep haar vader door het huis om ze allemaal te controleren en de sleutels vervolgens in zijn koffer op te bergen.

Ze had geen idee waarom haar moeder de kamer, die een rommelkamer was geweest toen Ella nog in het huis woonde, op slot zou willen doen. Met een gefrustreerde kreun liet ze de klink los en waagde ze zich naar de bovenste verdieping. De geur van vocht werd met elke stap sterker. Het tapijt op de overloop was donkerder beige en de vezels knarsten onder haar voeten toen ze richting de badkamer liep.

De zwart-witte dambordtegels van de badkamervloer zagen er op het eerste gezicht droog uit, maar toen ze de kamer doorkruiste, ontdekte ze plassen water onder het klassieke ligbad, waardoor de zwarte tegels glansden als onyx. Iemand moest geprobeerd hebben het water op te dweilen met de badhanddoeken uit de kast, want er lagen doorweekte hopen achter de deur.

Ella dacht terug aan haar tweede gesprek met Glenda, waarin die haar had verteld hoe haar moeder er uiteindelijk in was geslaagd om de telefoon in de slaapkamer te pakken en de buurvrouw te bellen.

‘Ze zat ineengedoken aan het uiteinde van haar bed toen ik

arriveerde,' had Glenda haar verteld. 'Ze bibberde van de schok. Ze was niet eens in staat geweest om de badkraan dicht te draaien, omdat haar handen waren gebroken. Godzijdank kon ik met de reservesleutel binnen komen, anders hadden de hulpverleners de deur moeten intrappen.'

Dat was een kleine meevaller, dacht Ella, terwijl ze in de badkamer stond en de schade van de overstroming inspecteerde. Haar hoofd begon te bonzen van de jetlag, maar ze had geen tijd om zich daar druk over te maken. Ze moest eerst haar moeder uit het ziekenhuis ophalen en daarna uitzoeken wat er moest gebeuren om de schade te herstellen.

Het stromende water had duidelijk de onderliggende kamer doordrenkt en de volgende verdieping bereikt. Ella kon zich alleen maar een voorstelling maken van de toestand van de rommelkamer. Wat zich daar ook bevond, het zou waarschijnlijk volledig geruïneerd zijn. Ze hoopte dat het gewoon rommel was. Maar als dat zo was, waarom was de kamer dan op slot en waar was de sleutel?

Ella sleepte haar vermoeide ledematen terug naar beneden om haar koffer te pakken. Ze zou uitpakken, haar moeder ophalen en het dan uitzoeken.